

tíže, nicméně veškeré námitky byly očividně zbytečné. Ať se jí to líbí nebo ne, bude muset zhlédnout vystoupení se Simonem Huntem po boku. Nemá totiž na vybranou. Jakmile spatřila nadšení svého bratra, odpor zeslábl a ona se obrátila k Huntovi poněkud vlídněji.

„Odpusťte. Nechtěla jsem být hrubá. Já jenom, že jsem nerada zavázána někomu, koho vlastně neznám.“

Hunt po ní střelil bystrým pohledem, pronikavým až běda. „Chápu vaše pocity,“ sdělil dívce, když ji prováděl mezi lidmi, „avšak v tomto případě se nejedná o závazek. Kromě toho si nejsme zase tak cizí. Vaše rodina patří po léta k našim stálým zákazníkům.“

Vstoupili do prostorného kruhového divadla a vkročili jednou z branek na točnu jištěnou železným zábradlím. Obklopilo je přepečlivé zpodobnění krajiny starého Říma. Plošinu dělilo od kulis přibližně dvanáct metrů. Mezeru vyplňovalo strojní vybavení, nad nímž obecenstvo užaslo. Jakmile diváci zaplnili plošinu, dramaticky se setmělo. Odevšad se ozývaly vzdechy plné očekávání. Všech se zmocnilo vzrušení. Mechanismus měkce zavrňel, zpoza plátna se počala linout modrá záře, jež propůjčila namalovaným výjevům zdání opravdovosti. Dojem byl natolik věrný, až se Annabelle polekala. Zcela propadla iluzi, že se octla uprostřed starověkého města. Objevilo se několik herců v tógách a sandálech, zatímco vypravěč publiku přibližoval historii starého Říma.

Diorama bylo mnohem úžasnější, než dívka doufala. Přesto se nedokázala zcela soustředit – příliš si vedle sebe uvědomovala blízkost cizího muže. Rozhodně jí nikterak nepomáhala skutečnost, že se k ní čas od času sklonil a zašeptal jí do ucha nemístnou poznámku. Posměšně ji káral, aby neprojevovala tolik nadšení pár chlapíkům navlečeným do ložního prádla. Ačkoliv se

Annabelle snažila potlačit veselí, uklouzlo jí zdráhavé zahihňání, za což utřžila od diváků stojících kolem nich několik nesouhlasných pohledů. Vzápětí jí Hunt vyčinil za to, že se chichotá během tak poučné přednášky, a ona měla nutkání rozesmát se ještě víc. Jeremy byl natolik pohroužen do představení, že si Huntových alotrií vůbec nevšiml. Dychtivě natahoval krk, aby zjistil, která část zařízení umí vyvolat takové divy.

Hunt ztichl až v okamžiku, kdy sebou točna nečekaně trhla. Někteří diváci ztratili rovnováhu, avšak lidé stojící v jejich blízkosti je okamžitě zachytili. I Annabelle zaskočil náhlý pohyb, zčistajasna se octla v pevném objetí, přivinuta k Huntově hrudi. Jakmile nabyla rovnováhy, okamžitě ji pustil. Sklonil k dívce hlavu a tiše se zeptal, zda je v pořádku.

„Ach ano,“ hlesla bez dechu. „Prosím o prominutí. Ano, jsem naprosto...“

Hlas se vytratil do ohromeného ticha. Zaplavil ji neznámý pocit. Nikdy v životě na žádného muže podobně nezareagovala. Něco jí k němu silně táhlo a ona netušila, jak se s novým prožitkem vypořádat. Jistě v té chvíli věděla jen to, že by se dál ráda tulila k Huntově hrudi, opírala se o to zdánlivě nezranitelné tělo, jež se proměnilo v bezpečný přístav chránící ji před zrádnou podlahou ujíždějící pod nohama. Muž nádherně voněl. Do nosu se jí vtírala vůně vymydlené pleti, vyleštěných bot i čerstvě vypraného prádla a dráždila všechny její smysly. Hunt se tolik lišil od napomádaných aristokratů politých kolínskou, které se pokoušela okouzlit v uplynulých dvou sezonách.

Poněkud znejistělá zírala Annabelle na plátno před sebou, aniž vnímala hru barev a stínů, jež symbolizovala příchod večera, soumrak nad římským impériem. I Hunt se zdál podobně lhostejný, nakláněl k dívce hla-